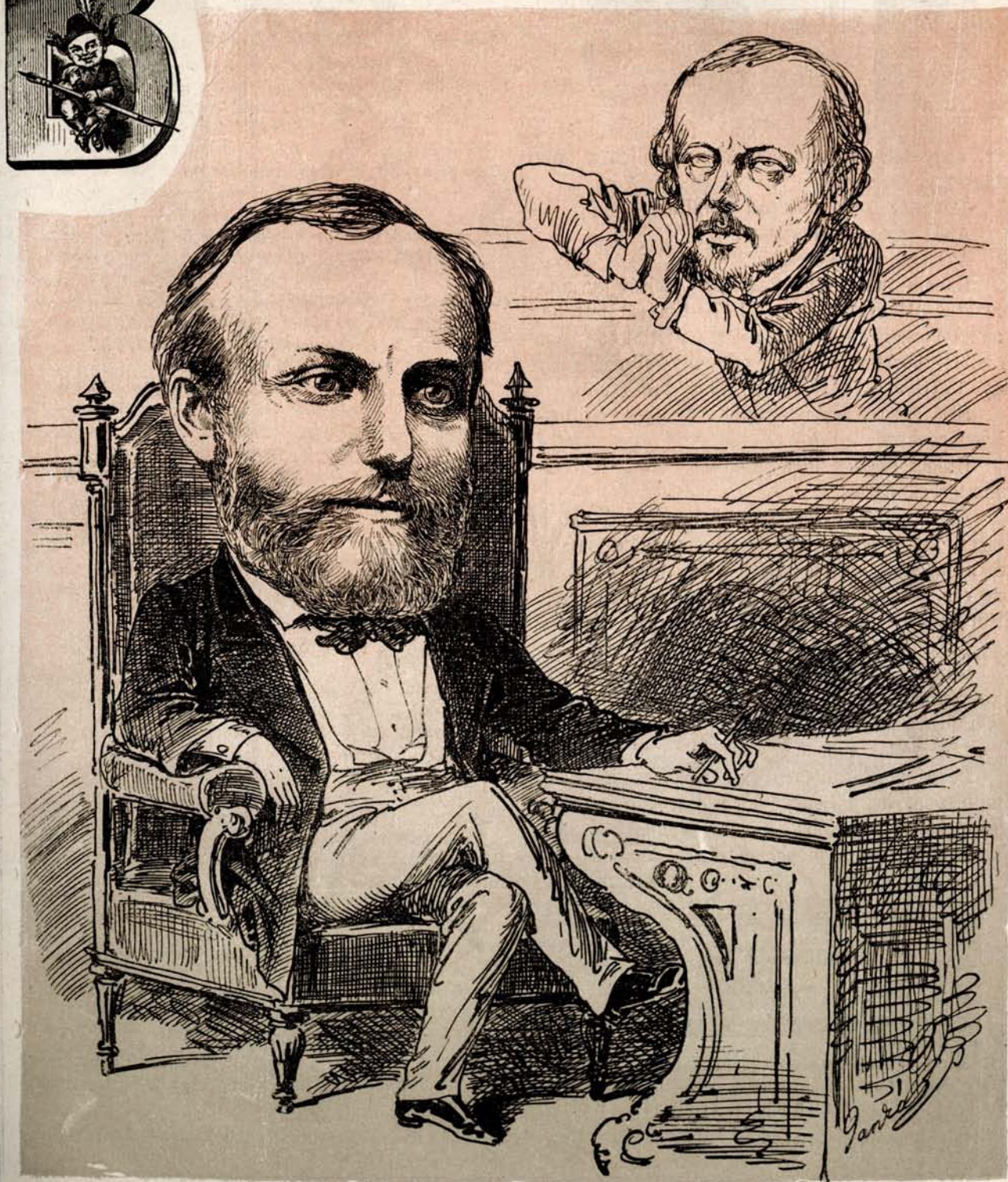

BORSSZEM JANKÓ

Pauler Tivadar.

Pauler majorem canamus. A megnagyobbodott Paulert kell megénekelnem.

Mit mondjak róla, mikor azoknak, kik legelősebben szeretnék kritizálni, főbajuk az, hogy nem mondhatnak róla semmit?

Egyetlen tény merült csak föl ellene, de ez elég, hogy teljesen képtelennek bizonyuljon a közoktatásügyi tárczára.

Jézusiták konviktusában nevelték.

Ahá, tehát ultramontán!

Az még a legkevesebb.

Hanem tudni való, hogy az utolsó jézusita-konviktus Magyarországon 1770-ben záratott be, s az első csak 15 évvel ezelőtt nyitattott meg. A miből következik, hogy az új kultusminister vagy 1770 előtt nevelkedett, vagy 1850 után.

Első esetben már legalább 110 éves. Kultus-miniszternek vén.

Utóbbi esetben legfeljebb 18 éves. Kultus-miniszternek fiatal.

Ezért csapja össze kezeit Schwartez Gyula, a ki meg van győződve, hogy lehetett volna találni erre a tárczára oly embert, a ki se nem fiatal, se nem vén, de a ki attól fél, hogy mire az ország valódi becsét fölismeri, akkorra csakugyan vén lesz.

Az ő méltó méltatlankodásához én nem akarok csatolni semmit, mert nem tartom illőnek, előre rontani egy miniszter renomméját, s alattomos ráfogásokkal támadni meg jó hírnevét, mielőtt bármit is vétett volna.

De a mi sajtótörvényünk hiányos; különben nem hiszem, hogy Lonkay kikerüli a sajtóper azon dicséretéért, melyekkel szegény Paulert a „Magyar Állam“ orozva megkanonizálta.

B. J.

REMINISCENTIA.

Midőn 1815-ben a németek bevonultak Párisba, néhány fogadottelaqueur így kiáltott: „Vivent nos amis, les ennemis!“

Mivel a bêtes-fauves-ok kívül maradnak s csak a jámbor állatok tartanak bevonulást, a párisiak így kiáltanak most: „Vivent nos amis, les animaux!“

„SZERETLEK!“

Tüzes didergemény, a Kisfaludy-társaság nagygyűlésén elre megte

Dobsa Lajos.

- (Andante) Édes leánykám, ah, habár
Szörnyű hideg a február,
- (Consentimento) Szívem mégis meleg nagyon,
Mert írva benn' e szó vagyon:
Szeretlek!
- (Didergendo) Az akadémikus terem
Hideg, miként farkasverem,
A magyar tudomány nem fűt,
- (Fogvaczogando) De bár engem is jégbe hűt:
Szeretlek!
- (Cicorgando) Husz fok hideg zérus alatt —
Dobs'ugyse nem kis vállalat,
Zérus fölött husz fokkal, oh!
- (Maestoso) Szavalni coram publico:
Szeretlek!
- (Furioso) Azt véd, leánykám, e mián:
Fejem lágya nem nőtt be tán?
- (Scherzando) Ha be nem nőtt, hát be... fagyott,
S mint már ebből is láthatod:
Szeretlek!
- (Tremolo) Agyamban csüggnek jégcsapok,
Szívem égboltján tűznapok;
- (Pianissimo) Olvadjak-e? dermedjek-e? ..
- (Fortissimo) Legyek bár rögtön ördögé:
Szeretlek!
- (Schnupfando) Orromban ádáz nátha dul,
(Smorzando) Torkom rekedt s köhögve ful,
(Assai vivace) A rheuma ráj lábujjamon,
(Allegretto) S mindazonáltal, ma mignonne,
Szeretlek! — —
- (Forte) Oh nagyírdemű publikom!
Tapsolj, csak ez most óhajom.
- (Caloroso) Oly szépen melegít a taps —
- (Jocoso) S oszl' tölem te is ily szót kapsz:
Szeretlek!!

Kurta. Valamennyi minister közt legnépszerűbb Kerkapoly; legalább minduntalan emlegetik.

Fejes. Kiesoda? mikor?

Kurta. Mindenki, a ki egy trafik szivarra gyújt; még pedig kétszer. Egyszer, mikor rágyújt és másodszor, mikor mindjárt rá eldobja a szivart.

A Kisfaludy-Társaság nagy-gyűlése a „Frohner“-ban.

— Egy kis bevezetéssel az akadémia palotájában. —

(A karzaton nagyvárosi kisfaludysták, sötétszemű honleányok, kik az egész gyűlésből semmit sem értenek a nagy távolság miatt. A földszinten számos fiatal költő, köztük néhány tanuló is. A Kisfaludy-szócziétás tagjai sorába szerényen betolakodik Deák Farkas, „szívesen látva, üdvözölve“, mint hirdetési rovatunk nagy stylistája szereti magát kifejezni. Az első sorban hazai műsák, Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella honhölgygel élükön, ki Kuglófsteinné kuglófjából eszik, s int Dobsának. Dobsa visszaint, hogy „igen!“ Gyulai ezalatt összevarrja a két titkár kabátját, azt hívén rólik, hogy nem szeretik egymást.)

Greguss Á. Tisztelt hallgatók! Társaságunk ez évben is szorgalmas volt. Megválasztotta külső tagoknak Shakespeare és Molière urakat; amazt, mert jeles drámákat — ezt, mert jeles vigjátékokat írt. (Helyeslés.) Nem választottuk meg sem Szokoly Viktor urat, sem Sarkady Ferencz urat, de még Deák Farkas urat sem. (Helyeslés.) Ezeket hogy meg nem választotta: nagyobb érdemül tudja

be magának a Társaság, mintha megválasztotta volna Mílassin vagy Szabó Rikárd urakat. (Igaz!) Midőn a positívitás dönti halomra az emberi elme műveit, akkor negativ eredménnyel kell beérnünk. (Ugy van!) Mióta Darwin fölkorbácsolta bennünk a majmot s Vogt az európai művelődés tényezőjét a gorillában tiszteli: megérkezett azon időpont, melyben a szépirodalom kiváltságos tagjai szorosabban egymásmellé állva, ünnepélyesen tiltakoznak az ellen, hogy Társaságukból menaszériát csináljanak. (Tetszés.) De, tisztelt hallgatóság! — (Feszült figyelem) — nem csak azt látjuk, hogy vadállatokból embereket származtat a tudomány, de fájdalom! azt is, hogy emberek lesznek vadállatokká. Határtalan tiszteletünket birja tehát az, (Mély csend) ki ötvenéves írói pályája alatt, a legválságosabb időkben is, folyton megmaradt embernek s noha, mint

kardjáról következtethetjük, módjában lett volna a gyermekgyilkolás és nőrablás — soha nem engedett e hin nagyravágyásnak és megmaradt szelid írónak. Félelmes vasával csak babérgalyakat vagdosott le a halhatatlanság erdejében. Tűzzük tehát azokathomlokára! (A teremszolga behoz egyhamvas babérgalyt, melylyel általános helyeslés közt a jubilárius megkoszorúztatik.)

Toldy F. (könyezve.) Ötven éven át vagyok magyar író. (Köz-sajnálkozás.) Szépirodalmi lapot nem szerkesztettem. (Általános csodálkozás.) Kevés ellenségem és

számos barátom van. (Egyetemes bámulás.) Meg vagyok elégedve sorsommal, (Össz-megütkezés.) Ha valaha vétettem valakinek, szívből kérek tőle bocsánatot. (Nincs miért!) Ajánlom magamat uri gráciájukba. (Éljen!)

Tóth K. (fölvessza a jelentést, melyből kitűnik, hogy Névy László nyerte el az 50 aranyos díjat.)

Szigligeti. Mit? Kicsoda?

Ki az, ki az aranyat elnyeri?
Van-e, a ki e Névyt ismeri?

Tóth K. Mit ijedezel? Ha s z e ez nem a te 200 aranyod, a mi a tragédiákért jár ki, hanem csak az 50 a tragédia elméletéért. Hisz ez neked ugy sem kell.

Szigligeti. Hát te mióta vagy elmés?

Tóth K. Hasze csak a „Borsszem Jankó“-ban vagyok az! (Eközben Keleti Gusztáv, jeles táj- és emlékrázművész, kép- és könyvíró öblös spiritusos üveg-ből kigombolyít egy hosszú szalagférget. Senki sem tudja, mit jelentsen; csak mikor legombolyítja megint, értjük meg, hogy Markónak életfonala az. Markó, minden szellem eddigi szokásának tekintetbe vétele nélkül, még éjjel előtt tér vissza sirjába, miután a fölolvadó bőven gondoskodott halhatatlanságáról.)

Tóth K. (kihizván a szerelemből, belehizott a szeretetbe, s a holtak közt elevenséget fejt ki. Az élők közt még mindig élhetetlen.)

Jocus Maurus Faustulus. Az én Hatvanim volt csak az ezermester! Egyszerre négy lapot szerkesztett, regényt írt, s még Jókai Mór viselt dolgainak megírására is telt

ideje. Ha ma egy vezércikket pöndörített a nyegle franczia nemzet ellen — egyet csavarított a meggyőződésén és — aló mars sanzse! — reggelre burkusfaló lett belőle. A katolikusok lutheránusnak tartották, a lutheránusok kálvinistának, a kálvinisták zsidónak, a zsidók görögnek, a görögök örménynek, az örmények meg cigányoknak. Ha akarta, csorgott szája a méztől. Egy palaczkból töltött bort, sört, pálinkát, sompányert, meg tejet. Igen jól tudta utánózni a „biedermannt,” úgy hogy sokan annak is tartották. A tehene igen jól tejelt, a mi nem csoda, mert a legzöldebb politikával tartotta jól. A tejet úgy megtudta babonázni, hogy sok ezer zsidót megrészegített vele. Mikor meghalt, a szíve helyén tündöklő aranybetűkből e szó állt ottan: „Ego!” Ó volt az egyetlen és igazi magyar kókler. (Nagy éljenzés.)

Dobsa. (Mozgalom. Kottlik Zirzabella borostyánlevelekből fűzött parókat dob Dobsa felé. Dobsa a levelek közt keresi a saftbratent.) Hölgyek, urak! (Bravó!)

A „Borsszem Jankó” mai számának második oldalán foglaltatik nevem alatt egy vers. Azt nem én irtam. Az csak

parókia — akarom mondani paródia. (Zirzabella mgsolyog.) Az igazi verset magam fogom elszavalni. (Bájos attitűdöt foglal.)

Egyik honleány. Szegény Dobsa! Hasa sincs!

Másik honleány. De van szíve!

Zirzabella (elvilágosodva.) És termete! (Rajongó pillantást vet a podiumra.) Dobsikám! Gyönyöröm! — Csitt, kezdődik. (Dobsa rákezdi.)

SZERETLEK!

Óda ötös jambusokban egy ötöshöz.

Széttávoznak: a főpinczérnek adlak,
Oh drága jegy, vidd emlékül magadnak
Szemem sovár tekintetét,
Szívem utánad fájó érzetét,
E bucsudalt, melyet reszkette zengek:
„Szeretlek! szeretlek!”

Szaladva visz tőlem tovább a pinczér!
Egy leves nyolczér', egy gulyás harminczér',
Fél meszelyecske borra tiz
S két krajczár végül a service;
Mindössze ötven karajczár
S négy forint ötven visszajár.
De hiába! Nézem nézem!
S mi visszajár, az fáj szívemnek,
Mert én nem részbem, de egészen
„Szeretlek! Szeretlek!”

Hallád, hallád-e a tenger zugását,
A vitorlába mint kapaszkodik?
Dühének lásd az én szívembe' mását,
Fáj neki, hogy a hajót elveszik.
Nincs is talán szüksége a hajóra,
De mégis fáj, hogy elveszítse azt.
Igy vagyok én is, nem hozza vissza óra,
Mit egy mohó percz itten elszalaszt.
Jaj, miért kell enniök az embereknek?
S ha enni kell már, miért fiztetnek?
Nem értik ők, az alantjáró lelkek,
Hogy mennyire, de mennyire szeretlek!

Keress föl! Tudom, irigy a világ!
Azt mondják majd neked az emberek:
Elzárak, hogy ha visszacsiptelek.
Ne hidd a rágalomnak szózatát!
Gondolj a költő ismert jellemére,
Fenkölt lelkére! Honatya létére.
Nem vacsorázni szégyelné magát —
Jer vissza hát, s ő újra n ajd kiad.

Addig lehajtja bánatos fejét,
S akképen zengi régi énekét,
Az egy, örök, változhatatlan verset:
„Mig élek, a mig e földön lehellek,
Szeretlek! Szeretlek!”

Az öltözőben.

Tóth K. Te Lajos, kérlek, azt a 3 ftot a couvertért add át.

Dobsa. Micsoda couvertért?

Tóth K. Hasze tudod tán? — A mit a banketre aláírtál?

Dobsa. Azt a 3 ftot 5-ére irtam alá s nem 12-ére.
Én correct vagyok!

Tóth K. De mikor közbejött Eötvös halála!

Dobsa. Én gyászolom Eötvöst; két hétig nem eszem.
Servus!

A „Frohner“-ban.

(Számos vendég. Köztük néhány Kisfaludy-Társasági tag. Deák Farkas, gf. Cziráky András látogató-jegyét nyújtja át az elnöknek ajánlatképp. Toldy F. biztatja. Szász Károly a kandalló előtt melegengeti magát. Jaj! ha fölenged. Dux Lajos erősen megszorítja Tóth K. kezét. Az álnok! Őirta a legmérgezőbb dolgokat Árva Miskára. Gyulai azon töpreng, kiket veszítsen össze egymással. Várady Gábor nincs jelen; mindenki csodálkozik. Csernátoni jelen van; mindenki bámul. Megjelen Frohner. Együnk! Kanálsörgés.)

Szász K. Uraim! Feeltettem magamban, hogy ma nem toastozok — —

Mi. Hiszen még a levesnél vagyunk csak!

Szász K. — — de vannak peerczek az ember életében — —

Mi. Majd pecsenyeborkor. (Szász K. leül. Eszünk s még csak sört iszunk. Nagyon viczeljük egymást s nevetünk is egymásnak szörnyen. Amint az ajtón beillatozik a vesepecsenye, föláll)

Szász K. Uraim! Feeltettem magamban, hogy ma nem toastozok. De vannak peerczek az ember életében,

midőn azon impressiókat, a miket sem veersbe szedni, sem nyelvtanban, sem imakönyvben, sem fordításban kiadni ueem lehet. S ez a véletlen. Oly véletlen . . .

Tóth. K. Figyelmeztetem a szónokot, hogy nem vagyok hajlandó jogomtól elállni. Gyakoroljuk a vendégszeretetet, de nem hagyjuk magunkat abból kiszorítani. Ha szászt fogadsz is szobádba, ez ne verhesse ki a Tóthot . . . (kirántja bugyillárisát és följegyezi az én viczetem.) Uraim! Egy művem szokott minden évben megjelenni, melyben még ez a kis fekete ember is itt mögöttem, nem

szokott gáncoskodni. S ez a Kisfaludy-banquet, melyre Gyulai Pali mindig azt mondja, hogy sikerült.

Gyulai. Mióta ez a Kálmán hízik, kezd elmésőbb lenni. (Ezzel engem akart-e megbántani, vagy Tóth Kálmánnal incselkedni? Ez a Gyulai még ha megdicsér is valakit, akkor is megboszantja. A toast különben soványan végződik. Ugy látszik, szónok nem hizott még megeleggé.)

Szász K. Uraim! Feeltettem magamban, hogy ma nem toastozok. De vannak peerczek az ember életében, midőn azon impressiókat, a miket sem veersbe szedni, sem nyelvtanban, sem imakönyvben, sem fordításban kiadni

nem lehet S ez a véletlen. Oly véletlen, melyen magam is bámulok. Őcsémhez a fordításban, Huszár Imre urhoz szálllok elébb is.

Huszár Imre. (Mert képünk őt ábrázolja, s nem a kicsi Pulszkyt, sem pedig a kicsi Gambettát.) Köszönöm fordító bátyá-

nak megkülönböztető figyelmét. Hallom a szép szót. (A mint folytatni akarja Szász, Székács is éppen akkor ugrik föl, sugárzó arc-czal, mint valaki a ki megnyerte a nagy lutrit, vagy, a mi ennél is több: föloldott egy képtalányt. El is mondja behunyt szemmel, boldogan: hogy Toldy F.-ünk oly fiatal,

hogy voltaképp Doldi Verendznek illik be. Ő nincs még élte Schételeben, hanem inkább Schédelében. Ő nem teli, de deli. Csak egyben tartanak súlygyent a t és d, hogy t. i: Toldy a Kisfaludy-Társaságnak nem csak déd-apja de tét-apja is. Éljen! Tóth Kálmán erősen jegyez. A pezsgő megkezdí bujdosását, s habjaiba fulasztja Szász K. véletlenét; arczára fanyar kifejezés ül. Ezalatt a gázlámpákkal a kedv is kigyúlt. Általános illuminatio. Egyik sem hallgatja a másik szavát. Merő boldogság vagyunk. Visszük egymást haza. A társaság tagjai még csak egyen vannak. Ezt a kedvező időpontot el nem szalasztja s az alázatosan hajlongó pinczéréknek előgre megszakítás nélkül mégis csak elmondja toastját

Alisztokratia.

Egy pár demokratikus zenész e napokban kisütötte, hogy Liszt Ferenczet ki kell nevezni z e n e g r ó f n a k.

Oh igen! Miért ne? Ha ugyis van már nálunk telegróf, lehet zenegróf is.

Az ünnepelt zenészre ily arisztokratikus neoplasmából nem háromolhat egyéb kellemetlenség, mint az, hogy aláírásában egy „d“ betűt „g“ betűvé kénytelen változtatni. Ugyanis „Dr. Liszt Ferencz“ helyett azontul azt fogja írni, hogy: „Gr. Liszt Ferencz.“

És aztán: ha stenograph annyi, mint gyorsíró, lithograph annyi, mint köirő, photograph annyi, mint fényíró, ugy Musikgraph is csak zeneirőt jelent, Musikgraph és Musikgraf pedig éppen ugy mindegy, mint Fotograf és Photograph.

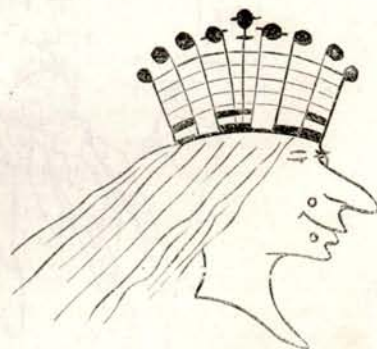
Fontos érv az is, hogy a „zene országa“ eddigelé semmi határozott monarchiai ranggal nem birt. Senki sem tudta: császárság-e az, vagy királyság, vagy herczegség, vagy tán henczegség, vagy micsoda? Ha már most Liszt Ferenczet a kormány zenegróffá nevezi ki, ezzel el van döntve, hogy a „zene országa“, ezen eddigelé incommensurábilis állami egység, csak grófságnak tekintendő (épen ugy, mint Tirol vagy Görz és Gradiska) s e grófság grófja: Liszt Ferencz. Hogy az osztrák-magyar állam ezáltal egy új korona-tartományyal gyarapszik, kézzelfogható, a mi Lombardia és Velence elvesztése után éppen nem megvetendő.

Igaz, hogy ezek után azon kérdés merülhetne föl: vajjon e grófság a lajtáninni vagy tuli tartományok közé sorozandó-e? E kérdés annál bonyolodottabb, mintán a zenegrófságon nem foly keresztül a Lajta folyó. De ha nincs is benne Lajta, szerencsére van benne Lajtert, t. i. Liszt tanítványa: Leitert György, ki által a zenegrófságot egy cisleiterticus és egy transleiterticus részre lehet osztani, amaz a cislajtáni, emez a translajtáni részek közé tartozván.

Természetes, hogy a zenegróf nem nélkülözheti a kilenczágú zenegrófi koronát sem, melyre nézve bátorokunk a következő mintát ajánlani.

Ez ép oly eredeti, mint a kóták hősének megfelelő.

Hogy a zenegrófság organisatiója tökéletes legyen, azután még lehet csinálni zenebárókat, zenevicomtokat és egyszerű bocskoros zene-nemeseket is, miáltal a zenei alisztokratia szilárdabb láb-
ra fogna állani, s clique-claque-ja örök időkre biztosítva volna.

Az öreg róka aranytanácsai az ő fiához.

(Salamoni bölcseségek.)

Fiam, dugd zsebre a te mandatumodat és nyisd meg a jó tanácsnak a te füledet.

Mert a nagy orr igen jó utmutató, de az öblös fül pótolhatja az orrnak az ő teremességét.

25,000 forint nagy borralaló, de a legkövérebb bugyilárral is fölér egy miniszteri tárcza.

Ne hallgass tehát a földi hívságra, hanem emeld magasra a te szemeidet és tied lészen a magasság birodalma.

Mert senki sincs akkora, hogy még nagyobbá ne lehessen és senki sincs olyan apró, hogy aprópó ministerré ne tehesse.

A te atyádnak sokfelé vala fordulása és arany-nál értékesebb az ő tapasztalása.

Nincs ékeesebb jubél a szerénységnél és nincs ragyogóbb gyémánt, mint az alázatosság! De a jubél nem látszik, ha eldugdosod és a gyémánt nem világít, ha zsebkendőbe takarod.

Azért légy szerény, én fiam, ha észrevesznek és vond magadra az emberek szemét alázatossággal.

Tudományoddal ne kérkedjél és bölcsességed kénceit ki ne tárjad a kíváncsiak tömegének; soha se mutassd, oh fiam, hogy mit tudsz, hanem érjed be azzal, mikép csak annyit mondj: Én sokat tudok.

Ha szóval akarnál szólni vének tanácsában, térj magadba és ne rögtönözzél készületlenül.

Hanem vessd jókor a papír fehérségére a fekete betűket és szaporítsd másolatokkal a példányok sokaságát.

És ne kéméljed lábát a hordároknak, hogy keresék föl a hajnal pirjánál a szerkesztői hajlékokát.

Mire pediglen másodszor kipirul az ég és békőszöntene az alkonyak borulatja:

Akkor szólalj föl a vének tanácsában és hirdessed az ígéket, melyek immáron kiszedve vagynak.

Mert nagy a sajtónak az ő hatalma és az emberi hírnévnek szárnya papirosból való.

Am te azért mondjad, hogy nincsen értéke a sajtónak és becsméreljed az ő országát a vének tanácsában.

Felebarátaidat pedig szeressed, és légy ragaszkodó szomszédodhoz, ki veled egy oldalon szavaz.

És a mely törvényjavaslat szaporitáná felebarátaid hívságos kénceit és kevesbitené a te földi terhet, az ellen emeljed föl szavadat és ne rösteljed azt mondani barátodnak: földosztogató!

A szavazásban légy erős és a szavazásban légy következetes. Szavaly balra mindég és szavazz jobbra mindenkor.

És ne hagyj mulni sok napot a szavazás után és hagyj gördülni sok éjjelt a szavazás előtt.

Mert sebes szárnyra kél a bizodalom és dróton szalad a polgári lelkesedés.

És megesik, hogy, mire a nap egyet fordul, diszpolgárságot kapnál olyan elvekért, melyeket tegnap már megtagadtál.

Ne keressd föl a hetykék palotáit, hanem lakozál mindég a jók és szelidek sátraiban.

Mert a hetykék nem tűrnek hetykeséget, de a jók és szelidek olyanok, mint a méhraj, tűrvén maga felett a zsongást, és nem zavarván dolgában a henyeséget.

Ha pedig megfutottad pályádat és nem érkeltél be a vörös székek az ő kapujába:

Akkor édes vigasztalásod légyen a férfi-kitartás és biztató tudatod, hogy mi mindeneket megpróbáltál.

Az úr pedig képesnek esmér mindenekre és föltárja előtted az ő örök nyugalmának muzeumát, Amen!

Budapesti bécsi vicz.

Pesty. No ugyan, sületlen egy ministeriumot kaptatok.

Herr v. Wiener. Hogy-hogy sületlen? Ist doch dieses Ministerium in Ofen gebacken worden!

MONOLOG.

Az állam vitte el a saját kölcsönében a 200,000 ftos fönyereményt.

Be szeretnék így kiáltani föl: „L'état c'est moi!”
B. J.

Horrn magyar szótárából.

Armbrust — Karmell.
Bersten — Kefe.
Campesch — Káposzta.
Erdbeeren — Földi medvék.
Fingerhut — Uj kalap.
Gas — Kecske.
Heirath — Szénás kerék.
Irrthum — Bolond ostoba.
Jach — Én.
Karthäuser — Kártyaházak.
Landwehr — Falusi gát.
Maassregel — Pintszabály.
Nächstenliebe — Szomszéd-szeretet.
Ohrfeige — Fülfüge.
Quäcker — Frakk.
Ruchlos — Szagtalan.
Stoppelzieher — Tarlóhuzó.
Unterhaltung — Alátartás.
Viehstand — Marha-rang.
Wasserscheide — Vízhüvely.
Xantus — Xántus.
Ypsilanti — Vászonkereskedés.
Zimmermann — Szobafi. (Pinczér?)

Kétféle föld,

I.

A ki a pápa földjét osztogatja.

kétféle ember.

II.

A ki a magunkét osztogatja
(már t. i. azt, a melyről gondoljuk, hogy a magunké).

Theatralia.

Erneszt, a demimonde szemtelen, udvarias szolgája, beállt Pesten lutheranus papnak. Az urnő vacsoráját vörös öklökkel hordja föl. Pedig a demimondzál, hol eddig szolgált, sokat adnak az ilyen külsőségekre. De mikor Benedek ur, a személyesítő és fordító, sehol sem látta az eredeti szövegben megírva, hogy „Erneszt ur tisztelettel kéretik, keztüöt huzni.”

A „Kompanisták“ magyaritva jelentek meg a nemz. színpadon. Miért nem inkább fordítva? A kis Felek, a belehurczolt „közösügy“-től várta a hatást. De azért mégis csak a darab meséje győzött. A kis Felek a „je vous félicite“-ben nem lát egyebet „üdvözlésnél.“ Mikor apja gunyos kárörömmel mondja kompanistájának „üdvözlöm,“ ez annyit jelent voltaképp, hogy „gratulálok.“ De a dramaturgnak nincs ilyes apróságokra ideje. Még csak egyet: a kis Felek honorarium végett vagy dícsőség miatt magyaritva a „Kompanistákat“? Míg e két szó közt különbséget nem tud tenni, egyikben se legyen része.

Hogy az az Ujházi nem poroltatja ki előbb parókáját, mielőtt fölveszi! Meltányoljuk, hogy a lámpagyújtogató nagylelkűen engedte át a drágáját az estére. Ráismertünk az olajpecsétéről. Hát nincs hideg a színpalak mögött?

A kis Felekéről jut eszembe a kisebbik Felek.

„Még mindig szép anyjánál“ egy ur tisztelgett a minap. Épen szerepet tanult A kisebbik Felek szörnyen sirt a mellékszobában.

— S ez a sívasrívás nem haborgatja nagysádat a tanulásban?

— Haborgatni haborgat. De mit érek vele, ha elcsittott is a kis fiut, mikor ön úgy is itt van.

Van rendező?

Nagy Imre, kinek választékos világi szerepe jutott: poros kabátban, ütött „muczi“-kalappal és a nemz. színháznál nagy előszeretettel részesülő vörös öklökkel jelen meg s úgy hadonáz, hogy az ember méltán csodálkozik rajta, hogy járhat szabadon? Furcsa az is, hogy ez a disztelen ur marékkaal szórja a pénzt Ernésznek.

Szerettem volna odakiáltani neki, hogy vegyen inkább keztüöt azon a pénzen.

De hátha csakugyan örült szegény?

Ahelyt, hogy Lendvaytól fehér inget s tisztességes öltözetet kért volna kölcsön, Marczinak karjait és lábszárait kérte el. Csakugyan örültek kellett lennie.

Próbák alatt.

— Szé Erkl, dész müsst's no amol probiren! Ka Wiederspruch net! Des gibts bei mir net! Szánsz net so dalket, szé kraupeter Thaddädl!

Ilyenformán beszél az intendáns „Hunyady László“ és „Bánkbán“ szerzőjével. Paulinéval azonban udvarias. P. o.

— No, maga mért kéreti magát olyan nagyon? Hiszen magát fizetik?

Az intendáns ur persze ingyen intendálja a színházat.

— Der hatschete Ellinger muss immer spät kommen. Zwa Stunden werden Enk aufdividirt! Verstanden?

— De kérem, ha ma este Budán kell énekelnem, nem énekelhetek akkor próbán is!

— Maul halten! Szé Pamschabl!

Valljon a béresek hogy érthették meg ezt a diszes nyelvet?

— Édes pipike, csókolom a szívecskéjét.

Igy beszél az intendáns ur a bájosan szökellő — színházi kecskével.

Az a Szerdanelli Kálmán meg sokszor tul-elegáns.

Látogatóba jő Cornéliához és fehér keztü, fehér nyakravaló tündöklik rajta. No meg egy akkora óralánc, mintha ő csinálta volna meg tegnapelőtt az államkölcsön haupttrefferjét.

A KÉT TÓTH.

Kálmán.

Mit nem tesz a véletlen! Ha engem véletlenül Vilmosnak hívnának, én volnék a belügyminister!

Vilmos.

Mily szerencse! Ha véletlenül Kálmánnak keresztnélek, én volnék szerkesztője annak a boldogtalan „Arva Miskának!“

Nők albumába.

Kérdezted Melaniet, hogy mindig hű lesz-e hozzád?

S a német lánynak „ewig“ az esküszava.

Éve, hogy elvected, s már udvarlókat ohajtoz:

Ugy látszik, magyarul volt az ígérve neked.

Bárhol is otthonos ő, dicsekedve beszéli Mariska —

S jár-kelet mint oly nő, a kinek otthona nincs.

Albumomat bántod? Mit vétett néked ez album?

Az vakaróddik — ugy-é Shaksperem? — a ki rühes.

GOROMBA.

CSODABOGÁR.

Tekintetes választmányi tag. A L. gözmalom tekintetes el készítése ehónak végén isten segítségével be végződik enélfogva Bátor vagyok alázatos kérvényemet felterjeszteni miután eljött az idő melybe a hozzá tartozandó egyényeket a gondviselés veget elkerülhetetlen kinevezni szükséges énistelhat mint hét reszvényes tag vagyok mesterségem Lakatos ohajtásom az hogy a gepészet után Való alomást Kérem mint amenyibe magamis Szakértő és művejimmel a szükségesekeket készíteni és a verknék egyik felügyelőségét és anak pontos járásanak és a kelő hejekén meg kenegetni képest lesznek Szorgalmatosan kötelességemnek megfelelni mint tulajdon magamévólva.

Fentebbi kérelmem ismetlem Meltóztasson. foganaba vétetni. V. 11-de ho

Alázatos szolgálók

Gy. T.

Lakatos Mester.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS

(két sas-utca 24-ik sz.)